

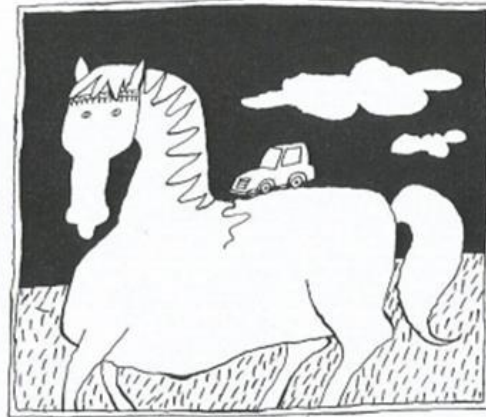
Για ένα ποτήρι γάλα

Όλα αυτά, που θα σας διηγηθώ, γίνηκαν στον Πηγασότοπο. Κι επειδή ασφαλώς δε θα ξέρετε πού βρισκόταν ο Πηγασότοπος, πρέπει να σας το πω τώρα, στην αρχή.

Βρισκόταν, λοιπόν, πάνω από τη γη, στο πιο ψηλό σημείο που ανεβαίνουν τ' αερόστατα και μια πιθαμή παραπάνω.

Ο Πηγασότοπος ήταν ένα άσπρο λιβάδι, με όνειρα και παιδικές λαχτάρες, και φαινόταν άσπρο, γιατί το κατοικούσαν τα άσπρα άλογα της φαντασίας και των ονείρων.

Τα αλογάκια αυτά ήταν πάρα πολύ όμορφα και πάρα πολύ μικρά. Τα έλεγαν «πηγασόνια», όπως λέμε τρομπόνια, μπαλόνια και πεπόνια. Ακριβώς έτσι.

Τα πηγασόνια έτρεχαν πάνω κάτω και γύρω γύρω κουβαλώντας στη ράχη τους τις μικρές επιθυμίες των παιδιών.

Μόλις έλεγε ένα παιδί εδώ κάτω στη γη: «Αχ και να είχα ένα αυτοκινητάκι», ένα μικρό πηγασόνιο γεννιόταν στον Πηγασότοπο κι άρχιζε να τρέχει μ' ένα αυτοκινητάκι στη ράχη.

Και πολύ λογικά θα με ρωτήσετε: «Κι αν δηλαδή ένα παιδάκι ζητούσε σιδηρόδρομο; Πώς θα τον κουβαλούσε ολόκληρο σιδηρόδρομο τόσο μικρό που ήταν;».

Ίσως να μην σας το εξήγησα ακόμα καλά. Το πηγασόνιο δεν κουβαλούσε τον πραγματικό σιδηρόδρομο ή το πραγματικό αυτοκινητάκι. Κουβαλούσε τη λαχτάρα του παιδιού ν' αποκτήσει ένα σιδηρόδρομο ή ένα αυτοκινητάκι.

Κι όλο έτρεχαν, κι όλο γυρόφερναν τα πηγασόνια περιμένοντας την ώρα να γίνει πραγματικότητα η επιθυμία του παιδιού. Τότε αποχαιρετούσαν τα άλλα αλογάκια, έπαιρναν φόρα και κατηφόριζαν καλπάζοντας προς τη γη. Ύστερα χάνονταν. Δηλαδή δε χάνονταν, όπως όταν λέμε «χάθηκαν στο δρόμο τους», αλλά αφού είχε εκπληρωθεί η επιθυμία, δεν υπήρχε λόγος να υπάρχουν κι αυτά.

Ως εδώ τα πάμε καλά; Μήπως έχετε καμιά απορία; Πώς; Α, ναι, φυσικά. Αν δεν εκπληρωνόταν η επιθυμία του παιδιού, το αλογάκι εξακολουθούσε να τρέχει αιώνια. Κι αυτό, γιατί οι παιδικές λαχτάρες δεν ξεχνιούνται ποτέ. Υπήρχαν πάνω στον Πηγασότοπο πολλά τέτοια γερασμένα πηγασόνια με επιθυμίες που δεν είχαν εκπληρωθεί.

Τις πιο πολλές φορές τα παιδιά ζητούσαν παιχνίδια: Κούκλες, τρενάκια, στρατιωτάκια, βιβλία. Μερικά όμως παιδιά φόρωναν τα πηγασόνια με πολύ παράξενες επιθυμίες.

— Να μη μου δίνει σούπα η γιαγιά...

— Να μη με λούζουν...

— Να μη με σηκώσει η δασκάλα στο μάθημα...

Κάτι τέτοια.

Κι έτσι περνούσε ο καιρός, κι άλλα αλογάκια ανέμιζαν τις χαίτες τους κι έτρεχαν, άλλα έφευγαν προς τη γη, άλλα γεννιούνταν, κι άλλα έτρεχαν αιώνια.

Μια μέρα συνέβη κάτι πολύ παράξενο.

Ένα πηγασόνιο έσπασε το πόδι του και κούτσαινε. Κι αμέσως μετά ένα άλλο, κι ένα άλλο, κι ένα άλλο. Ήταν πολύ λυπητερό να βλέπεις τόσο όμορφα και μικρά αλογάκια να κούτσαίνουν.

Το αρχιπηγασόνιο ανησύχησε κι έτρεξε να δει τι συμβαίνει.

— Τι έπαθες; ρώτησε με ανησυχία ένα απ' αυτά.

— Δεν μπορώ να σηκώσω την επιθυμία που έχω στη ράχη μου. Είναι πολύ βαριά. Παραπάτησα κι έσπασα το πόδι μου.

— Κι εσύ; ρώτησε ένα άλλο.

— Κι εγώ το ίδιο. Με τέτοιο βάρος, δε με κρατάνε τα πόδια μου.

— Μα καλά, απόρησε το αρχιπηγασόνιο, τι ζητούν αυτά τα παιδιά;

— Ένα ποτήρι γάλα!

— Ένα ποτήρι γάλα;

Το αρχιπηγασόνιο τα έχασε. Ζούσε μέσα στη φαντασία και δεν ήξερε τι γινόταν στην πραγματικότητα.

— Μα υπάρχουν σήμερα παιδιά που πεινάνε; ρώτησε και η απορία ζωγραφίστηκε στα μάτια του.

— Φαίνεται πως ναι! Για να θέλουν ένα ποτήρι γάλα και να το θέλουν τόσο πολύ, θα πει ότι τους λείπει.

Ακολούθησε μια μεγάλη και βαριά σιωπή.

Στο τέλος, το αρχιπηγασόνιο χλιμίντρισε και είπε:

— Καλά, κι είναι τόσο βαρύ αυτό το ποτήρι το γάλα, που δεν μπορείτε να το σηκώσετε;

— Το ίδιο το ποτήρι δεν είναι βαρύ, ψιθύρισε το πρώτο αλογάκι.

— Τότε;

— Βαριά είναι η έγνοια μου γι' αυτό, μουρμούρισε λυπημένα εκείνο.

Το αρχιπηγασόνιο προσπάθησε να το παρηγορήσει.

— Μα η έγνοια δεν πρέπει να είναι δική σου. Είναι των ανθρώπων.

— Όλοι έχουμε ευθύνη για τα παιδιά που πεινάνε, είπε σοβαρά το πηγασόνιο.

Και τότε όλα τα πηγασόνια είπαν τη γνώμη τους. Με θάρρος και τόλμη. Έπαψαν να είναι τα αλογάκια των παιχνιδιών και των ονείρων.

Επαναστάτησαν. Τα έβαλαν με τους ανθρώπους. Είπαν πως αν τα παιδιά δεν έχουν ένα ποτήρι γάλα, όταν πεινούν, τότε τι κόσμος είναι αυτός;

Κείνη τη στιγμή γεννήθηκε στον Πηγασότοπο άλλο ένα αλογάκι με την ίδια επιθυμία: Ένα ποτήρι γάλα.

Και τότε ακριβώς ήταν που στο πρώτο αλογάκι έσπασε και το δεύτερό του πόδι. Τόσο πικράθηκε. Έπεσε κάτω, ξάπλωσε στο χορτάρι κι έκλεισε τα μάτια.

Τα πράγματα αγρίεψαν. Τα πηγασόνια φώναζαν όλα μαζί. Οι χαιτες τους δεν ανέμιζαν πια χαρούμενα. Τα γερασμένα πηγασόνια με τα ανεκπλήρωτα παιδικά όνειρα ήρθαν κι εκείνα στη σύναξη κι άκουγαν συλλογισμένα.

Ο Πηγασότοπος πήρε άλλη όψη. Τίποτε δε θύμιζε το χαρούμενο λιβάδι, όπου ανέβαιναν οι ευχές και τα χαρούμενα παρακάλια των παιδιών. Ένα βουητό ακουγόταν απ' άκρη σ' άκρη.

Ένα γέρικο αλογάκι χλιμίντρισε δυνατά:

— Ας μην καθυστερούμε. Ας πάρουμε κάποια απόφαση.

Έχετε να προτείνετε λύσεις;

Κάποιο απ' όλα πρότεινε:

— Να πάμε εμείς το ποτήρι το γάλα στα παιδιά.

— Ναι, αλλά πώς; Υπάρχει δρόμος;

— Να πάμε από το δρόμο της φαντασίας.

— Η πραγματικότητα δεν περνά από το δρόμο της φαντασίας, είπε σκεπτικό το αρχιπηγασόνιο.

— Κι από πού περνά;

— Στην περίπτωση αυτή η πραγματικότητα περνά από μια μεγάλη λεωφόρο που λέγεται «λεωφόρος της ευθύνης».

— Εμείς δεν μπορούμε να πάμε από τη λεωφόρο της ευθύνης;

— Όχι, γιατί είμαστε πλάσματα της φαντασίας και των ονείρων.

— Ναι, μα τα παιδιά πεινάνε. Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς γι' αυτά τα παιδιά;

— Υπάρχει ένας δρόμος, είπε τότε το αρχιπηγασόνιο, μα δεν είναι εύκολος. Είναι ο δρόμος της θυσίας.

— Τι θα πει αυτό; ρώτησε ένα μικρούτσικο αλογάκι που δεν έπαιρνε με την πρώτη.

— Να σου εξηγήσω. Αν κατεβούμε όλα μαζί στη γη, ο Πηγασότοπος θα πάψει να υπάρχει. Θα θυσιαστούμε, κατάλαβες; Όταν φτάνουμε στη γη, γινόμαστε πραγματικότητα κι ο τόπος της φαντασίας, όπου ζούμε, θα ερημώσει. Πρέπει λοιπόν να θυσιάσουμε το όμορφο λιβάδι με τις επιθυμίες των παιδιών. Το θέλετε; Αν ναι, ανεμίστε τις χαιτες σας.

Όλα τα πηγασόνια ανέμισαν τις χαιτες τους πέρα δώθε, πέρα δώθε.

— Δεν το θέλουμε, είπε λυπημένο ένα νιούτσικο αλογάκι, μα τι να κάνουμε; Αφού είναι ανάγκη; Ν' αφήσουμε τα παιδιά να πεθάνουν από την πείνα;

— Άλλωστε το λιβάδι μας έπαψε να είναι ωραίο, είπε ένα άλλο ακόμα πιο λυπημένο.

— Γιατί το λες αυτό; στενοχωρέθηκε το αρχιπηγασόνιο.

— Γιατί ο Πηγασότοπος ήταν ευχάριστος όσο τα παιδιά ζητούσαν παιχνίδια και βιβλία. Από τη στιγμή που άρχισαν να ζητούν φαΐ, για μένα, έπαψε να υπάρχει.

— Τότε εμπρός!

— Εμπρός!

Το αρχιπηγασόνιο έδωσε το σύνθημα.

Τα αλογάκια ετοιμάστηκαν σιωπηλά, αλλά αποφασισμένα για το στερνό τους ταξίδι. Έριξαν από τη ράχη τους όλα τα παιδικά όνειρα.

Το λιβάδι γέμισε κούκλες, ηλεκτρονικά παιχνίδια, βιβλία κι ό,τι άλλο βάλει ο νους σας. Οι λαχτάρες για τα «ταξίδια» και «καλούς βαθμούς» ξεφορτώθηκαν κι αφέθηκαν σε μια γωνιά.

Αλλού σωριάστηκαν τα παρακάλια των παιδιών: «Ας είναι αγαπημένοι ο μπαμπάς μου κι η μαμά μου», «Αχ, να 'χα ένα αδελφάκι», «Κάνε, Παναγιά μου, να μη μου πονέσει το δόντι μου».

Κι άλλα πολλά.

Τ' αλογάκια άφησαν το ένα φορτίο και ζεύτηκαν το άλλο.

Φορτώθηκαν όλα μ' ένα ποτήρι γάλα, αποχαιρετίστηκαν με πραγματική αγάπη, έριξαν μια τελευταία ματιά στον ονειρεμένο τόπο τους και ξεκίνησαν.

Ένα ένα πηδούσαν με γοργό καλπασμό το φράχτη και κατηφόριζαν προς τη γη. Έπρεπε να ήσασταν εκεί να βλέπατε.

Τα αερόστατα ξαφνιάστηκαν μ' αυτό το ιππικό τ' ουρανού, που έκανε έφοδο στη γη.

Τα σύννεφα παραμέριζαν, για να μην τα εμποδίσουν.

Τα πεφταστέρια έπεφταν μαζί τους βοηθώντας τα να βρουν το δρόμο τους με δυνατούς προβολείς.

Το γάλα έπεφτε βροχή από τον ουρανό.

Εκείνο το βράδυ χόρτασαν όλα τα παιδιά, σ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Για κάθε παιδί που χόρταινε, θυσιαζόταν ένα αλογάκι. Αφού είχε εκτελέσει τον προορισμό του, δεν υπήρχε πια λόγος να ζει.

Κι αφού δεν έμεινε κανένα παιδί νηστικό, ξεσηκώθηκαν και τα γερασμένα πηγασόνια να κατηφορίσουν προς τη γη, για να εκπληρώσουν και τις υπόλοιπες επιθυμίες των παιδιών.

Φορτώθηκαν δυο δυο, τρία τρία τα παιδικά όνειρα και πήδηξαν κι αυτά το φράχτη.

Το λιβάδι άδειασε.

Καμιά όμως παιδική λαχτάρα δεν έμεινε απραγματοποίητη. Όλα τα παιδιά κοιμήθηκαν εκείνο το βράδυ μ' ένα χαμόγελο χαράς στα χείλη. Όλα, μα όλα, είδαν να πραγματοποιούνται οι επιθυμίες τους.

Η Σάρα κοιμήθηκε αγκαλιά με την κούκλα της.

Ο Καμιζάκα απόχτησε το αδελφάκι που ήθελε.

Η Ελένη έβγαλε το δόντι της χωρίς να πονέσει.

Ο Ιβάν ξεπέρασε με το έλκθηρο τους συμμαθητές του.

Η Αλίκη πήρε άριστα στην ορθογραφία.

Ο Σαχίν γλίτωσε το λούσιμο.

Του Κίρσι νίκησε η ομάδα του.

Η Σάρλιν δε σηκώθηκε στο μάθημα...

Φυσικά δεν υπάρχει πια Πηγασότοπος. Ο φράχτης χάλα-

σε, το λιβάδι χορτάρισε κι ερήμωσε.

Μα δεν πρέπει να στενοχωριόμαστε γι' αυτό.

Οι επιθυμίες των παιδιών είναι τόσο δυνατές και τόσο επίμονες, που όλο και κάποιο άλλο λιβάδι θα ξεφυτρώσει στον ουρανό για να τις φιλοξενήσει.

Γι' άλλο πρέπει να λυπόμαστε. Πως εμείς οι άνθρωποι δεν καταφέραμε πάνω σε τούτη τη γη να μην υπάρχουν παιδιά που πεινάνε.

